

Geslaagde Tax Justice Day (31.5.12)

Tussen 7 en 9 uur vanmorgen deelden militanten van het FAN en het RJF tienduizenden medailles uit aan de reizigers aan 14 treinstations. Dit om duidelijk te maken dat alleen gewone mensen belastingen betalen. Nadien trokken een aantal actievoerders naar Brussel voor een centrale meeting aan de Kunstberg in Brussel.

Woordvoerders van de vakbonden en de coördinatoren van FAN en RJF lichten in korte toespraken de inzet van de actie toe.

De meeting ontving ook het bezoek van de betogende non-profit werknemers op weg naar het kabinet van Minister Onckelinx van Volksgezondheid. Fiscale rechtvaardigheid zal immers nodig zijn om aan hun gerechtvaardigde eisen tegemoet te komen.

Toespraak van Eric Goeman, coördinator van het FAN

Fiscale klassenstrijd van rijk tegen arm leidt naar een morele woestijn...

De Olympische spelen komen er aan en dan worden er medailles uitgereikt. Wij hebben dat vandaag ook gedaan, maar niet alleen aan de winnaars. We hebben medailles uitgedeeld aan de mensen die nooit medailles krijgen. Aan veel gewone mensen, mensen die dagelijks naar hun werk of school vertrekken via het openbaar vervoer. Net zoals het met vele dingen gaat, zijn er twee kanten aan een medaille. Ook aan onze fiscale medaille. Aan de ene kant heb je de openbare diensten, aan de andere kant moeten die betaald worden door de belastingen. Alleen is vandaag de belastingdruk totaal onrechtvaardig verdeeld.

Bedrijven moeten op hun winst 33,99% belastingen betalen. Maar door allerlei kortingen is het effectieve tarief vandaag nog amper gemiddeld 11,8%

In het jaarverslag van de Nationale Bank van België voor 2009 is het totaal netto vermogen van de gezinnen geraamd op 1700 miljard euro. Voor datzelfde jaar bedroegen de inkomsten voor de overheid uit belastingen op het vermogen en het inkomen uit vermogen van de particulieren 9,78 miljard euro. Dat is een gemiddelde aanslagvoet van 0,58%. Dat kapitaal zwaar belast wordt, is dus een leugen!

Als we dit allemaal vergelijken met de inkomens uit arbeid, dan zien we maar pas welke inkomens de hoogste belastingdruk moeten dragen. Zo betaalt een alleenstaande werknemer gemiddeld 28,1% aan belastingen en 27,3% aan sociale zekerheidsbijdragen. Samen 55,4%! Wanneer we het totale plaatje bekijken dan stellen we vast dat 53,9% van de fiscale inkomsten worden geput uit arbeidsinkomen en slechts 7,3% komt uit vermogen.[1] Arbeid wordt in België zwaar belast, kapitaal uit vermogen wordt bevoordeeld. Daarbij komt de ongelijkheid in bezit: de 10% rijkste Belgen bezitten meer dan de helft van het Belgische vermogen. Het wordt dus tijd dat deze elite ook wordt aangesproken!

Dat is de fiscale onrechtvaardigheid in de dagelijkse concrete realiteit.

Dus de publieke diensten en de sociale bescherming worden vooral gefinancierd door de werknemers. Ook de "fiscale Spelen" moeten "faire Spelen" worden zonder de doping van "creatieve belastingsplanning" en "fiscale optimalisatie" waarvan het grote geld geholpen door fiscale experts gretig gebruik maakt.

De Belgen of de burgers betalen niet de hoogste belastingen in dit land, maar de werknemers. Er wordt dus een fiscale oorlog, of fiscale klassenstrijd gevoerd, maar dan door de vermogenden; het kapitaal en de grote vennootschappen tegen de werknemers, de werkende werknemers en de werkloze werknemers, de gewone mensen, de armen.

De wereldwijde financiële mondialisering heeft de mogelijkheden verruimd om via gesofistikeerde financiële instrumenten vermogens en kapitaal te versassen, soms letterlijk weg te flitsen, ver weg uit het bereik van de fiscale ambtenaren. Terwijl CEO's, bankiers, topmanagers en topsporters volop profiteren van de mondiale fiscale oorlog en zich als arrogante winnaars gedragen, betalen de meeste loon- en weddetrekkenden gewoon hun belastingen en hoesten ook nog eens de centen op voor de gaten in de welvaartsstaat die de graaiers en de

roofdierspeculanten achterlaten.

We zijn verwickeld in een ongelijke strijd.

Dit is onderdeel van een mondiale klassenstrijd van rijk tegen arm.

De rijkste 2% bezit meer dan de helft van de wereld.

Als je dacht dat de inkomens oneerlijk verdeeld waren, dan is de rijkdom helemaal oneerlijk verdeeld."

Mensen die meer als 385.000 euro aan eigen vermogen hebben, worden bij de rijkste 1% gerekend. Dit zijn wereldwijd 37 miljoen mensen.

We leven in een wereld van extremen: de top 0,1% bezit samen bijna 43 biljoen dollar. Met die 43 biljoen dollar kan voor 1423 jaar de ganse wereld voorzien worden van proper water (een van de millenniumdoelstellingen) of 250 jaar de kosten betaald worden voor de strijd tegen de klimaatverandering of voor 190 jaar mondiaal voorzien worden in lager en middelbaar onderwijs voor ieder kind.

Volgens het World Wealth Report besteden miljonairs gemiddeld 29% van hun inkomen aan dure auto's, jachten en privé-vliegtuigen. Een vijfde gaat op aan kunst en ook aan juwelen, edelstenen en dure horloges gaat een vijfde op. De rest gaat naar dure wijnen, antiek, muntencollecties, sportverenigingen, renpaarden en reizen

Hoe werknemers hun inkomen besteden met stijgende energierekeningen en oplopende voedselprijzen is vlug uitgerekend. In België leven intussen bijna 15% van de mensen onder de armoedegrens. Zij kunnen zelfs hun primaire rekeningen niet meer betalen, laat staan deelnemen aan een sociaal en cultureel leven.

Er woedt een fiscale klassenstrijd (dat is de betekenis van deregulering van de markten, de financialisering van de economie, belastingparadijzen en offshorecentra, Belastingsverlagingen voor de rijken en bedrijven, druk op de progressiviteit van belastingsstelsels en invoeren van vlaktaksen, strijd tegen harmonisering vennootschapsbelastingen, druk op vermogensbelastingen, enz.)

Gevolg: een mondiale transfer van rijkdom van arm naar rijk via allerlei fiscale constructies. (via ontwijken, ontduiken, fraude, transfer pricing, fiscale cadeaus zoals notionele interest, fiscale dumping door de rat race naar beneden van vennootschapsbelastingen allemaal in dienst van de competitiviteit en de vrije concurrentie):

Om even in de Olympische sfeer te blijven: een wereld van winnaars en verliezers met veel winnaars maar veel te veel verliezers en waarin winnen belangrijker is geworden dan deelnemen. Op het voorbijge World Economisch Forum in Davos, het jaarlijkse, meestal euforische onderonsje van de financiële, economische en politieke elites, werd gewaarschuwd voor een mogelijke Mad Max-wereld: een hel op aarde door de groeiende kloof tussen rijk en arm, de ineenstorting van het financieel systeem en de gevolgen van de klimaatverandering.

Er is een opstapeling van private rijkdom (en macht) aan de ene kant en collectieve verarming (afbraak van de sociale welvaartsstaat) aan de andere kant.

De rijke private actoren ("speculanten" waaronder vooral pensioenfondsen, verzekeringsmaatschappijen en allerlei hedgefonds die men liever "beleggers" noemt) komen steeds meer tegenover "verarmde" overheden te staan. Toch is de rol van diezelfde overheden niet onschuldig of neutraal: zij zijn "promotors van de mondiale competitiviteit" waarvoor alles moet wijken (publieke diensten, werkzekerheid, sociale bescherming, enz.). De woorden van Mario Draghi, de huidige voorzitter van de Europese Centrale Bank (en ex-Goldman Sachs) in de Wall Street Journal: "Het Europees Sociaal Model is verleden tijd" zijn daarom een teken aan de wand en moeten dan ook serieus genomen worden door de vakbonden en andere sociale bewegingen. Er is ook een ideologische en gemediatiseerde hetze tegen belastingen (zeker voor vermogens en vennootschappen) vanuit allerlei liberale en conservatieve rechtse denktanks in Europa, ondersteund door internationale accountants en fiscale adviesbureaus zoals PriceWaterhouseCoopers (PwC): hun dogma is "leve bezuinigingen" hetgeen staat voor het ontvetten van de overheid= minder verzorgingsstaat, meer sterke staat = nog meer het recht van de sterkste.

De droom van het autoritaire kapitalisme van Margaret Thatcher is springlevend!

Je hebt soms wel eens van die dagen dat je overmand wordt door een gevoel dat uw strijd gewoon preken in de woestijn is. Vooral omdat je altijd opnieuw dezelfde argumenten keer op keer moet herhalen, steeds op dezelfde koppen van dezelfde spijkers kloppen.

En dat van die woestijn meen ik dan ook letterlijk wat het VBO of VOKA betreft (maar internationaal ook het IMF en de Europese Trojka), de leegte van de morele woestijn. Sinds enkele jaren woedt een financiële crisis doorheen de wereld die miljoenen slachtoffers maakt, werknemers berooft van werk, hen uit hun woningen jaagt, hen met hun gezinnen de straat opjaagt en in de armoede duwt, maar meer en meer moet ik aannemen dat er ook een morele crisis gaapt, een beschavingscrisis.

Het neoliberalisme, gekoppeld aan een doorgedreven individualisering, waarbij maatschappelijke problemen niet meer worden afgewogen volgens collectieve maatschappelijke belangen en noden (zoals goed onderwijs voor iedereen, sociale mensenrechten, sociale zekerheid voor iedereen, egalitaire toegang tot publieke diensten, enz.) maar steeds meer worden getoetst aan particuliere belangen, aan individuele vooruitgang (zoals verrijking) heeft een morele ravage in het denken en uiteindelijk ook in het handelen aangericht.

Er werd vooral opgekeken naar private rijkdom, naar de welgestelden, naar de geslaagden, de winnaars. Collectieve rijkdom werd maatschappelijk minderwaardig, daarom werden graaicultuur en hebzucht positieve deugden. Met argumenten zoals “men heeft daar toch zelf voor gewerkt” en “men mag toch individueel beslissen wat men zelf met zijn verworven rijkdom mag aanvangen: aan de overheid geven of allemaal voor jezelf houden” werden allerlei vormen van belastingontwijking (creatieve vermogensplanning) en belastingontduiking (vooral via fiscale paradijzen) niet alleen goedgepraat maar zelfs bevorderd. Een belangrijk deel van de economische, politieke, journalistieke en financiële elites graaien intussen zelf lustig mee of verdedigen de graaiers tegen wil en dank, zelfs tegen de publieke opinie of af en toe oploaiende volkswoede in die direct bestempeld wordt als populisme en afgunst.

Men probeert ons inderdaad te doen geloven dat de meerderheid van de gefortuneerden, renteniers, grote speculanten, CEO's enz. steunpilaren zijn van de maatschappij, noodzakelijk voor sociaal-economische vooruitgang en vooral bezig met het scheppen van werkgelegenheid en sociale vooruitgang. Wat goed is voor hun persoonlijke fortuinen zou goed zijn voor de samenleving als geheel, het “trickle-down” effect van de vrije markt.

Sinds de bankencrisis van 2008 is voor tientallen miljoenen mensen duidelijk geworden dat de individuele graaicultuur weinig of geen bijdrage heeft geleverd aan de opbouw van een sociale democratie en dat de zo geroemde vrije markt een brutale marktplaats is waar vooral het recht van de sterkste (en rijkste) heerst. De vrijheid is voor de winnaars op het financiële marktplaats, voor de meerderheid, de verliezers rest vooral een leven in sociale onzekerheid, flexibele arbeid of sociaal-economische achteruitgang of ellende en armoede.

Laten we nu even terugkeren naar “belastingen”.

Uiteindelijk zijn belastingen, de bijdragen die we betalen voor de privileges van het lidmaatschap in een georganiseerde samenleving. (Franklin D. Roosevelt) Toegang tot burgerschap dus. Een kwestie van beschaving

Belastingen zijn eerst en vooral een bijdrage aan de beschaving, aan de mogelijkheid het zo groot mogelijke geluk te ontwikkelen voor een zo groot mogelijke groep mensen. Een voorlopig maatschappelijk hoogtepunt in die beschaving en humanisering is de organisatie van de sociaaldemocratische verzorgingsstaat. Een zo egalitair mogelijke verdeling van welvaart en welzijn op basis van solidariteit waarbij inderdaad (meestal via progressiviteit in de belastingsstelsels en sociale zekerheid) de “sterkste schouders de zwaarste lasten dragen” en er dus een fiscale en sociale herverdeling is van rijk naar arm.

In deze visie zijn belastingen een kwestie van maatschappelijke verantwoordelijkheid, betrokkenheid, burgerschap, solidariteit, ethiek. De nieuwe termen die vooral in economische magazines gebruikt worden zoals “billijkheid” en “efficiëntie” zijn begrippen uit het neoliberale tijdperk en komen uit de koker van fiscale adviseurs, accountants, juristen, managers.

Een wereld van rijke private actoren tegenover arme overheden.

De overheden hebben zichzelf in de voorbije decennia uitgeleverd aan het neoliberalisme en aan de financialisering van de economie door de financiële markten. Ze hebben zelf gedereguleerd en geprivatiseerd. Ze hebben zelf de fiscale achterpoorten ontworpen en gelegaliseerd waardoor het grote geld lustig zijn tong kan uitsteken naar de fiscus. Velen houden er in hun eigen achtertuin nog een of meerdere fiscale paradijzen op na waardoor ze een walhalla voor vermogens, kapitaal en vennootschappen op aarde creëren en een fiscale hel voor hun werknemers.

Wij staan hier vandaag omdat de verzorgingsstaat het sociale fundament is van onze welvaart en ons welzijn. Omdat belastingen het sociale instrument zijn voor meer gelijkheid, een herverdeling van rijkdom, van welvaart en dus ook van welzijn en geluk.

Strijden voor meer fiscale rechtvaardigheid is het terug veroveren van de fiscale democratie in dienst van het algemeen mondiaal belang.

Daarom moet het bankgeheim volledig worden afgeschaft.

Daarom moet er een vermogenskadaster komen.

Daarom moeten de vermogens eindelijk belast worden.

Daarom moeten de fiscale paradijzen ontmanteld worden en fiscale gegevens automatisch uitgewisseld.

Daarom moet er een harmonisering van de vennootschapsbelasting komen binnen de Europese Unie.

Daarom moeten alle financiële transacties getaxeerd worden – onze strijd voor een Europese FTT – zodat eindelijk de financiële markten die nu overheden en dus de werknemers en burgers gijzelen – hun winsten delen met de gemeenschappen in dienst van het algemeen sociaal en economisch belang.

Tax Justice Day wil belastingen niet verhogen maar fundamenteel verschuiven.

We willen geen belastingsverhogingen, maar wel dat vermogen, kapitaal en vennootschappen verplicht worden meer bij te dragen aan de opbouw van een verzorgingsstaat en niet de doodgravers worden van ons sociaal model.

Geen liefdadigheid, maar rechtvaardige belastingen.

Iedereen heeft behoefte aan sociale bescherming en publieke diensten.

De overheid moet die bescherming bieden en publieke diensten leveren vooral via fiscale inkomsten. Een rechtvaardige overheid probeert dat te realiseren door het naleven van een progressief belastingsstelsel. Dat vormt de basis van onze sociale welvaartsstaat.

Of toch niet?

Wanneer we de fiscale cijfers bekijken dan moeten we niet alleen toegeven dat de overheid veel inkomsten laat lopen door het grote geld los te laten, maar daardoor ook de sociale bescherming en publieke dienstverlening voor een groot aantal mensen in gevaar brengt. En haar primaire sociale taken steeds minder kan uitvoeren.

Er is dus steeds minder progressiviteit in ons belastingssysteem.

De fiscaliteit is onrechtvaardig verdeeld.

We hebben een democratisch verkozen overheid, maar die overheid is onrechtvaardig.

Aan u de keuze of we hier volgend jaar met hetzelfde verhaal staan of dat we eindelijk eens goed kwaad gaan worden.

In een wereld gedomineerd door immorele hebzucht en extreme sociale en fiscale onrechtvaardigheid is het moeilijk om ludiek te zijn.

Links

[Foto's op Picasa](#)